

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 645/2014
14.08.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Соње Павловић, Бате Цветковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.С. и др., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених А.С. и П.О., адвоката М.И. и адвоката Н.Ш. поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К 9/10 од 25.07.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 231/14 од 28.03.2014. године те одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Л., адвоката В.М. поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 231/14 од 28.03.2014. године, у седници већа одржаној 14.08.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених А.С. и П.О. поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К 9/10 од 25.07.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 231/14 од 28.03.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Л., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 231/14 од 28.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини К 9/10 од 25.07.2013. године, у првом ставу изреке окривљени А.С., Д.Л. и П.О. оглашени су кривим због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из

члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ за које су окривљени Д.Л. и П.О. осуђени на казне затвора у трајању од по 2 (две) године, а окривљеном А.С. је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, а у другом ставу изреке окривљени А.С. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и новчана казна у износу од 30.000,00 динара па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 4 (четири) месеца и новчану казну у износу од 30.000,00 динара коју је дужан платити у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, с тим што је одређено да уколико новчану казну не плати у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 (један) дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени су обавезани да суду плате трошкове кривичног поступка и то паушал у износу од по 10.000,00 динара и остале трошкове кривичног поступка у износу од по 41.873,66 динара, у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 231/14 од 28.03.2014. године одбијене су, као неосноване, жалбе окривљеног Д.Л. и његовог браниоца и бранилаца окривљених А.С. и П.О. и потврђена пресуда Вишег суда у Јагодини К 9/10 од 25.07.2013. године.

Браниоци окривљених А.С. и П.О., адвокати М.И. и Н.Ш., против наведених правноснажних пресуда поднели су захтев за заштиту законитости због повреде одредаба из члана 438. став 2. тачка 1. и члана 439. тачка 1. у вези члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и побијане пресуде укине те предмет врати на поновно суђење, пред потпуно измењеним већем, првостепеном суду, те да се у смислу члана 488. став 3. ЗКП-а одложи извршење правноснажне пресуде.

Против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 231/14 од 28.03.2014. године, у смислу члана 482. и члана 483. став 1. и 2. ЗКП-а, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног Д.Л., адвокат В.М. због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 3. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев основан те да укине побијану другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Крагујевцу на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених А.С. и П.О. Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљених А.С. и П.О., налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви поднети, те је по оцени навода и предлога у захтевима бранилаца окривљених, уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“ број 72/2011) нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених А.С. и П.О., адвоката М.И. и Н.Ш. је неоснован.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Л., адвоката В.М. је недозвољен.

Неосновано се у захтеву бранилаца окривљених А.С. и П.О. правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а наводима да је релевантна писмена документација о пословању привредних субјеката А.С.Т. из П. и А. из Н.Б., у коју је првостепени суд извршио увид на главном претресу, у форми неовверених фотокопија, те да првостепени суд своју пресуду заснива, супротно одредби члана 112. став 26. КЗ, на неоввереним фотокопијама писмених исправа које немају карактер исправа и не могу бити доказ у кривичном поступку. Такође, према ставу одбране налаз и мишљење вештака В.Н. није могао да се користи у кривичном поступку као релевантан доказ јер вештак није извршио непосредан увид у документацију предузећа А. ДОО Б.

Врховни касациони суд, ове наводе из захтева оцењује као неосноване, налазећи да су првостепена и другостепена пресуда засноване, не законитим доказима и то на записнику Пореске управе Филијала Нови Београд број ... од 25.02.2008. године сачињеном од стране инспектора З.В. и на исказу овог инспектора, као сведока, који је у два наврата извршио контролу оригиналне пословне документације предузећа А. ДОО Б. са седиштем у Н.Б., те на налазу и мишљењу вештака економске струке В.Н. датом на основу анализе целокупне расположиве релевантне документације и чињеница, који је доказ оцењен у редовном кривичном поступку.

Захтевом бранилаца ових окривљених се такође указује да се пресуда заснива на недозвољеним доказима који нису изведени на главном претресу и то исказу W.J. – власника предузећа А. ДОО Б. те исказу С.К. књиговође Агенције Ј.

Међутим, Врховни касациони суд је ове наводе у захтеву за заштиту законитости оценио као неосноване с обзиром на то да су правноснажне пресуде, између осталих доказа, засноване и на записнику о извршеној теренској контроли Пореске управе Филијала Нови Београд од 25.02.2008. године чији су саставни део исказ W.J. – власника предузећа А. ДОО Б. те исказ С.К. књиговође Агенције Ј. који су у наведеним својствима лично присуствовали контроли пореског инспектора З.В. из Пореске управе Филијала Н.Б.

Дакле, као доказ, на главном претресу нису изведени читани искази наведених сведока већ записник о извршеној теренској контроли Пореске управе Филијале Нови Београд број ... од 25.02.2008. године, који представља службену исправу државног органа Републике Србије, те је тако и цењен од стране суда.

По налажењу Врховног касационог суда у редовном кривичном поступку нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, на које се указује захтевом бранилаца окривљених А.С. и П.О. из разлога који су у овој одлуци напред изнети, а осим тога како је ова битна

повреда кривичног поступка истицана и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, дате на страни 4 пресуде, на исте упућује, у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а.

Захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљених А.С. и П.О. се истиче и повреда одредаба члана 439. тачка 1. ЗКП-а наводима да окривљени П.О. није одговорно лице у смислу појма одговорног лица како је то регулисано одредбом члана 112. став 3. тачка 5. КЗ, да се из изреке пресуде као и из образложења пресуде не види који су послови фактички поверени окривљеном П.О. и ко му их је поверио, те да чињеница да се део документације предузећа налазио код П.О. њему ни на који начин не може да да својство одговорног лица.

Врховни касациони суд и ове наводе у захтеву оцењује као неосноване, а како је ова повреда закона, од стране одбране, истицана у редовном правном леку, те је прихватајући изнете разлоге жалбеног суда (на страни 5 пресуде) у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а овај суд на исте упућује.

Такође захтевом бранилаца окривљених А.С. и П.О. се, по налажењу овог суда, неосновано указује да у односу на кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ у односу на окривљеног А.С. изрека пресуде не садржи законска обележја предметног кривичног дела јер није наведен ближи опис неистинитих података који су од стране овог окривљеног унети у пореске пријаве, које су пореске пријаве и од ког датума окривљеном стављене на терет, када су исте предате пореској управи ..., на који начин је према ставу одбране учињена повреда Кривичног закона из члана 439. така 1. ЗКП-а.

Наиме, ова повреда Кривичног закона, са идентичним разлозима је истицана и у жалби браниоца окривљеног А.С. те како Врховни касациони суд прихвата разлоге жалбеног суда (дате на страни 3 пресуде) то у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а на исте упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Л., адвоката В.М. је недозвољен.

Наиме, одредбом члана 484. ЗКП-а, прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог, из члана 485. став 1. ЗКП-а, за његово подношење.

У вези с тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Међутим, што се тиче окривљеног чланом 485. став 4. ЗКП-а, прописано је због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су таксативно наведене: Члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у

вези става 4. ЗКП-а, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП-а.

У предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Л., адвоката В.М., није указано ни на једну од таксативно наведених повреда из закона 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, које представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека – захтева за заштиту законитости, већ је указано на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 3. ЗКП-а која није законом прописани разлог за подношење овог ванредног правног лека, те је Врховни касациони суд овај захтев одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а, те члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Олгица Козлов,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**